

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 1 70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Подлявоє число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових ісалямів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дзибровського (Хорунщина). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише напередне застереження. — Режисації неопечатані вількі від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєлам» 40 с. від стрічки. Подяки і повиватні донесеня по 3 сот. від стрічки.

Програмова заява Столипіна.

(+) Міністер внутрішніх справ Столипін, котрий після розв'язання російської державної думи об'явив президію міністерства, відчув потребу висловити перед світом свій погляд на причини розв'язання думи. Цікава однак річ, що задля вияви свого погляду використував ся аж англійською телеграфічною агенцією. Се може послужити певним доказом, що зробив він се головно для успокоєня позаросійського світа. Розв'язане думи викликало в європейськім і американськім дньвникарстві таку остру критику, що російське правительство залякало ся з огляду на кредит, якого Росія потребує за границею. Англійський міністер-президент в привіті межипарляментарної мирової конференції в Лондоні доторкнув ся також російських подій і закінчив словами: «Най живі думал!» Се очевидно пригнобило російського міністра-президента, котрий задля того покванив ся успокоїти цивілізований світ заграничний що до будуччини Росії.

Столипін перечить сему, мовби розв'язане думи було державним замахом, бо се є царське право, розв'язувати думу. Одначе не пояснює міністер-президент Столипін ані слівцем, длячого в маніфе-

сті розв'язуючим думу не розписано нових виборів, хоч сего виразно вимагає конституція. Се отже рішуче порушене конституції. Столипін відказує на державну думу, вважає її безхосенним тілом, виступає остро проти націонал-демократів, що ніби то хотіли цареві видерти владу, а найкрасше ціхує конституційну вдачу Столипіна погроза, що зараз велить в'язнити бувших послів думи, накліб они поважили ся стати перед виборцями і вели між ними виборчу агітацію!

Виявивши таким способом в цілій наготі свої реакційні змаганя, запевняє зараз Столипін, що цар зовсім не думає про реакційну політику. Він запевняє, що правительство бажає перевести реформи, але передовсім хоче згнобити революційний рух. Він обіцює ввести реформи, які годять ся з найвисшими ідеалами лібералізму, але рівночасно вважає конечними видаленя, в'язненя і інші адміністративні способи. Столипін числить на певно на військо, позаяк в. кн. Миколай і командуючі генерали запоручили вірність цареві.

От такою заявою сподіває ся Столипін замилити очі цивілізованому світові, обуреному наслідком розв'язання думи. Обіцянками ідеальних реформ хоче він заперечити сій події, що в Росії вже дійсно настала найстрашнійша ре-

акція. Такою програмою не вдовольить Столипін російського населеня, не успокоїть цивілізованого світа, позаяк в'язненя, засилане підозріних, глоблене дньвникарства і всякого вольнодумного руху стоить в яскравій суперечности з его запевнюванем, котрому ніхто і нігде не повірить.

Оливна галузка.

Цар «миротворець», як звісно, зблямнував ся основно зі своєю оливною галузкою «всесвітнього мира», як названо загально его почин до першої міжнародної мирової конференції в Гаазі. Сей почин вийшов від него аж тоді, коли вже захопив в свої руки, що тільки міг лише, — цілу Манджурию, Ляотунський півостров, і необмежений майже вплив на богату Корею — і тільки потребував часу та свободних сил до перетравлення загарбаного добра. Однак не удала ся штука. Японці, не зважаючи на збудовані кріпости на Сході, сибірську залізницю і легендарну мілітарну силу Росії, кинули ся на кольоса з глиняними ногами, повалили на землю і відобрали цілу его добичу на полудне від Амуре. Чи і тепер цар думає про «всесвітній мир» — можна сумнівати ся, коли у власній державі не вмів і не хоче удержати

Іван Коссака.

Нічні мари.

Спати не можу...

Хочу, конче хочу заснути — страх як давно я вже не спав, хочу заснути — на годинку, одну годинку — і ніяк не можу.

Лежу вичерваний, безсильний. Примикаю очі силуюсь не дивитись — не дивлюсь, ні — а однак бачу — і знов бачу.

Тебе бачу, чуєш, я знов тебе бачу!

Чому я тебе все бачити мушу?

Чому?... Пробіг скажи, чому?... Мовчиш...

Мовчиш тихо, тихесенько, а з очий твоїх бе такий страшний сум — такий безнастанний сум.

Молю тя — так дуже, так дуже сердечно молю тебе — лиші — усунь ся — піди — піди — піди від мене ти кохане прокляте мов — йди від мене ти недоле прекохана моя — піди — піди —

не дивись на мене тими сумними очима — йди ти бідна, бідна кохана моя...

Ти йдеш!!?

Ні!! Стораз ні — лишісь — лишісь — конче лишісь — ні — не мені розкоші забути — ні, не мені...

Нема мені долі і недолі, є лишень розпука і біль, нема мені спокою і непокою, в тільки біль, глухий тяженький біль.

І знов дивиш ся — дивиш ся в сумні очі мої і плачеш, плачеш надімною.

Плач, плач, ти зла зірочко життя мого — плач, бо ти моя знеохота, плач — бо ти мов кохане і прокляте мов страшне!...

Зависла ти над моїм житєм мов чорний птах превеликий, крилами своїми закрила ти всіх — всіх — світ цілий божий мій.

І я не бачу вже нікого, чуєш, нікого — ти всіх закрила — всіх!!

Страшно...

І на що так? Скажи — на що так?

І жаль мені їх — тих, що закрила ти мені.

Жаль мені їх — жаль сердечний — бо они бідні — дуже бідні будуть тепер...

А я... а ти... скажи — скажи...

Чом то так? і я і ти і они і всі ми дуже, дуже бідні — чом так... і вже все буде так... все... все... до скону...

І сумненьке неясне жите їх буде — і сумненько неясно вік твій мене — і прокляте жите мов буде...

А прокляте.. то ти кохана.. ти моя.. ти...

Ні — ні — я не проклинаю тебе — ні — я дуже, я страшно дуже кохаю тебе.

Прости — прости мені кохана моя...

Кохана...

Ти сильна... ти велика... ти могоуча...

Ти одна лишень можеш успокоїти мене... ти одна, бо ти одно вже кохане мов...

Зблизись — молю тя — у тебе мушу вимолити тебе!

Свою маленьку ручку зложи на моім горячим чолі — так — так.

Яка превелика сила у тебе в...

мира. Як всесвітний мир без перестрою основних ідей міжнародного права і всіх держав є неможливий, так і мир в Росії є неможливий без перестрою давного ладу. А що цар уперто хоче задержати его, то видно діло, що він неспосібний до сотворення мира у власній країні, а тим менше у міжнародних відносинах і що назву «миротворця» треба цюфнути з его титулятури.

Та тут сповнило ся те, що стає доказом на невмиручість ідей. Ідея остає великою і вічною, хотай піднесе єї нищий духом і змінчивий чоловік, ба навіть не в щирім намірі, а тільки з егоїзму, жадоби слави, або інших низьких намірів. Чоловік мине ся, згине — а ідея раз піднесена, остає, розвиває ся і утворює ся на вічність. Так жеж і цар пропав для мира, але покликана его ініціативою гаґска конференція вдала міжнародний трибунал, який остав видимим знаменем і основою миротворного змагання в устрою міжнародних взаємин.

Оливну галузку переняла тепер в руки Англії. Межипарляментарна конференція, яка ось відбула ся в Лондоні, докинула не одну цеголку до будови сего храму всесвітнього мира. Офіційний англійський світ вчинив все, що можливо, щоби піднести престиж сеї конференції і зазначити свій миролюбний настрій. Лежить се впрочім вже в засадничій інтенції теперішнього ліберального сторонництва, яке закинуло імперіалістичну політику Торісів, попередників при державній кермі. Межипарляментарну конференцію повитав канцлер Камтбель-Банерман в Вестмінстер-галь тим кивоті англійської історії, а сам король приймав єї членів на аудієнціях. Та над те все надала великого значіння так конференції, як і ідеї всесвітнього мира промова Камтбель-Банермана, в якій він вказав на подавляючий європейські народи тягар мілітаризму, я-

кому таки раз треба поставити якісь границі по мысли ідеї загального розоруження. Як доповненє сеї промови було предложене англійськими міністрами маринарки Робертсоном редуційного пляну для ухваленого вже побільшеня англійської фльоти. По мысли сеї редуції більше як половина ухвалених робіт будови нових кораблів буде залишена.

Правда, що і тут підносять, що Англії добре тепер говорити про частинне розоруженє, чи редуцію дальшого оруженя, коли она за попередного правительства воружила ся вже від стіп до голови. Тепер хотай на якийсь час она і зменшуть свої видатки на сю ціль (особливо зі згляду на се, що найнебезпечніша конкурентка на Далекім сході — Росія перестала бути морскою силою), то інші держави мусіли би єще богато попрацювати, щоби їй дорівнати, хоть не в цілості, то бодай в пропорції. І тут закидують англійському правительству, що оно не по щирости і не з ідейности бере в свої руки оливну галузку мира, а тільки з добре обчисленого купецко-національного егоїзму.

Та всеж таки, як би і не було, ідея всесвітнього мира і злученого з ним розоруженя остає великим сьвятим ділом, а хто до него причинює ся — без огляду на мотиви, з яких се чинить — служить добрій справі поступу і вселюдского братерства. Тому можна з неуданою радістю повитати нову побіду сеї ідеї в Лондоні і пожелати їй тільки, щоби так само горячо була принята і в Берліні, де запроєктовано слідуочу межипарляментарну конференцію.

При зміні місяця просимо наших П. Т. передплатників вирівнати залягаочу передплату, бо в протизнім случаю будемо приневолені замкнути їм дальшу висилку нашої часописи і стягнути залеглисть в судовій дорозі.

Н О В И Н К И.

— Календар. В четвер: руско-кат. Іллі прор.; римо-кат. Пр. Д. М. Ангел. — В п'ятницю: руско-кат. Симеона юрод.; римо-кат. Знайд. с. Стеф.

— З Ходорова пишуть нам, що в неділю дня 12. с. м. відбудуть ся там перші загальні збори гімнастичної філії львівского «Сокола», а при тій нагоді фестин і концерт. Ближні вістки і програму подасть ся в сих днях. «Соколом» сильно заняло ся міщанство і можна надіятися, що се нове товариство згуртує руских міщан в сильну організацію.

— Передмова Т. Шевченка до его творів п. з. «Три літа». До вчерашньої новинки про новонайдені твори Т. Шевченка, поданої нами за «Гром. Думкою», додаємо ще «Передмову» Шевченка до его творів п. з. «Три літа». Она звучить:

«Випускаю оце в люде другого «Кобзаря» свого*) і, щоб не з порожніми торбами, то наділяю його «Предисловієм». До вас слово, о братія моя українська возлюблена! Велика туга осіла мою душу. Чую, а иноді і читаю: ляхи друкують, чехи, серби, болгары, чорногори, москалі, всі друкують, а у нас — ані телень, неначе всім заціпило. Чого се ви так, братія моя? Може злякалися нашествія иноплемених журналістів? Не бійтеся! Собака лає, а вітер несе. Вони кричать, чому ми по московськи не пишем? А чим москалі са-

мі не пишуть по своєму, а тільки переводять та й то чорт зна по якому Натовмачать якихсь індивідуїзмів то що, так що аж язык отерине, цюки вимовиш. Кричать о братстві, а гривуться мов скажені собаки; кричать о єдиній славянській літературі, а не хочуть і заглянуть, що робиться у славян. Чи розібрали вони хоч одну книжку польську, чеську, сербську, або і хоч нашу? Бо ми і таки, слава Богу, не німці. Не розібрали. Чом? Тим що не тямлять. Наша книжка, як попадеться у їх руки, то вони аж репають та й хвалять те, що найпоганше, а наші патріоти-хуторяне і собі за ними: «пребчаровательно!» В чарах ось що: жида, шинки, свині і п'яні баби. Може се по їх утончоній натурі і справді добре, а на наші мужицькі очі, то дуже погано. Воно і то правда, що і ми самі тут трохи винні, бо ми не бачили нашого народу так, як його Бог сотворив. У шинку і наш, і москаль, і навіть німець — усі похожі на свиню. У хату прийти до його або до себе покликати по братерськи не можна, бо він злякається; та може ще й те, що він пізнає дурня у жупані. Прочитали собі по складах Єнеїду та натіснялись коло шинку, та й думають, що от коли вже вони розшукали своїх мужиків. Е, ні, братики! прочитайте ви думи, пісні; послухайте, як вони співають, як вони говорять між собою, шапск не скидаючи; або в дружньому бенкеті як вони згадують старовину і як вони плачуть, неначе справді у турецькій неволі або у польского магнатства кайдани волочать, — то тоді і скажете, то Єнеїда добра, а все таки сміховина на московський шталт. Отак то, братія моя возлюблена! Щоб знать людеї, то треба самому стать чоловіком, а не марнотрателем чорнида і паперу. Отоді цешіть і друкуйте, а труд ваш буде трудом чесним. А на москалів не вважайте, нехай вони пишуть по своєму, а ми по своєму: у їх народ і слово, і у нас народ і слово; а чье краще — нехай судять люде. Вони здаються на Гоголя, що він пише не по своєму, а по московскому, або на В. Скотта що і той не по своєму писав. Гоголь впріє в Ніжині, а не в Малоросії і свого языка не звав а В. Скотт в Единбурзі, а не в Шотландії, а Берне — усе таки поет народній і великий. І наш Скворода такий би був, як би його не збила з толку латинь, а потім московщина. Покійний дуже добре приглядався на народ, та не прислухався до языка, бо може його не чув в колісці од матері, а Артемовський хоч і чув, так забув, бо в пани постригся. Горе нам: безуміє нас обуяло з тим мервостним і богопротивним панством! Нехай би вже оті Карля Гуцкошівенки сутяги — їх Бог, за тяжкі гріхи наші, ще до зачаття в утробі матері осудив киснуть і гнить в чорнилах, а то мужі мудрі і учені промінjali свою добру, рідну матір на п'яную непотрібницю, а вирідаток і єж додали. Чому Караджич і Шафарик і інші не постриглись у німці (ім би зручніше було!), а остались славянами, щирими си-нами матерей своїх, і славу добрую стяжали. Горе нам! Но, братія! Не вдавайся в тугу, а молітеся Богу і работайте розумно во імя матері нашої Україна безталанної. Амінь.

Седнев, 6 марта, 1847.

Ся «Передмова» і усі новини Шевченкової музи будуть печатані в повнім «Кобзарі», який друкує ся тепер в Петербурзі і в осени побачить світ.

— Зі судової салі в Бережанах. Пишуть нам: Ще не минуло доси ту вражінє зі страйкової розприви мужилівских селян, а вже дня 29. і 30. ливня засіло на лаві обжалованих 39 селян між тьма одна жінка з Білокерниці, пов. підгаецкого, обжалованих о злочини з §§. 98 а, 98 в, 8 і 83. І так ц. к. прокуратория закидує обжалованим: 1) А. Вернікови, 2) Ів. Прачукови, 3) К. Фабричному, 4) Янови Мотичі, 5) Ян. Курисьови, 6) Ф. Войцеховскому, 7) Г. Хмуравчови, 8) Йос. Фірутї, 9) М. Штогринови, 10) К. Галазі, 11) Вл. Керніцкому, 12) Ів. Керніцкому, 13) Ів. Струсьови, 14) Гр. Здебі, 15) Гавні Фабричній, 16) Т. Штогринови, 17) Миколі Лосови, 18) Ф. Бучкови, 19) Кл. Гільови, 20) М. Гільови, 21) М. Стульковскому,

Яка сила-могучість...
Твоя рука вибирає з мозку мого всі боліючі затруті гадки мої...
Як добре — як добре мені тепер.
Ти так несливо глядиш на бідне чоло моє...
Ти моя — ти кохана... Так добре добре мені...
Твої очі не плачуть — они ясніють — Боже — що за очі — Боже — як ти дивиш ся на мене — як добре — добре мені...
Ти сильна... ти велика... ти безграничне коханє моє...
Ти мій спокій — ти пресьвяте добро моє...
В тобі спокій — в тобі розкіш і забутє — надія давно невиданого сонця.
Я бачу душу преясну твою — як блакит дна пречистої глубини моря...
З душі моєї, як стадо птахів чорних, виходять чорні думки мої...
Забуваю о собі...
Спить все у мні, що тобою не є, гасне огонь бажань і туги моєї...
Аби лиш з тобою, аби лиш при тобі — душе ти преясна моя...

*) Перше виданє, без імени автора, вийшло у Петербурзі р. 1840.

22) Д. Ступльковському, 23) Я. Ломвіцкому, 24) І. Богови, 25) Я. Каміньському, 26) Щен. Малому, 27) Ф. Березенкови, 28) М. Шавякови, 29) Ст. Каміньському, 30) М. Ніцпонови, 31) Ф. Прачукові і 32) Фр. Яськевичеві, що дня 9 мая 1906 грозили робітникам двірським порушенням їх на тілі, щоби їх примусити до по- лашення роботи, отже допустили ся злочину з § 98. в. з. к.

Крім того обжалованих ad 3, 1, 26, і 21, о злочин з § 98а, дальше обжалованих ad 1—7, ad 9, 11, 12, 13, 14, 17—21, 23, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33 Василя Гіля, 34. М. Гуньчака, 35 Б. Капелюшніка, 36 Андруха Струся, 37 М. Кривяка злочин з § 83 у. к. поповнений на- падом на чужі добра недвижимі, врешті об- жалованих ad 1—3, ad 8, ad 11, 12, 17, 21, 26, 29, 30, 36 і 38 Ів. Найдуха та 39 Мик. Шторгіна о злочини наміреного нападу на чужі добра, з §§. 8 і 83.

Всі обжаловані з виїмкою кількох зарі- бників обряду лат. отже страйк з мотиву по- літичного тут не мав місця, що дійсно не бу- ло. Причиною страйку, як визнавали обжало- вані, була монструально низька платня, бо від 16—30 кр. На се не реагував зовсім при- сутний на салі свідок, дідича своєк Ротен- берг, що спершу на запит радн. Гозера подав платню на 60 кр.

Розправа розпочала ся дня 29. липня перед трибуналом, в якого склад входили радн. Зборовскі яко предсідатель, радн. Гозер, Дави- дович, Нівинський яко вотанти, обжаловував прокуратор Ровцький. По переслуханю обжало- ваних, яке минуло ся скоро, бо предсідатель обмежував ся на питання: «був там?» «кри- чав?» — при яким часть обжалованих признала ся до вини, зачало ся переслуханє свідків.

Сьв. Ротенберг, обтяжував найбільше обжа- лованих ad 15, 1, 16. Та свідок досить плував ся у своїх зізнаннях подібно як сьв. Бер Шварц, що обжалував найбільше обжалованого ad 36. — Сьв. свідок Я. Шульвельф (зізнавав по руски) обтяжував лиш обж. ad 17. — Сьв. Ждедя Шварц обжаловує найбільше Щевана Малого, що сей витягав зі стайні фірмана, а Ган. Фа- бричну, що била кийом робітників. Друга се- сия свідків — се двірські парубки дозорці та робітники. — Сьв. В. Малий, дозорець, був, як зганяли робітників з картофель, був на гумні, Люди йшли поволи, аж зачали говорити, як підійшли кілька кроків до робітників, палиць не було. Люди казали забирати ся домів. Об- тяжує Кіндр. Фабричного, що трунув бабу в плечі, крім того обжалованих ad 1, 2, 3, 4, 8, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 23, 25, 26, 29, 30 і 37, що тягнув свідка за рукав. — Сьв. С. Рось, горальник, простує свої зізнання в слідстві, що деякі з людей ad 10, 25, 29, 32, 3, 6, 36 на- ганяли справді людей, але не грозили, а просили. — Сьв. Ант. Струсь був на гумні, а другого дня бачив, як люди підходили до бра- ми, і як їх здержувало військо. Люди йшли спокійно. Не обтяжує нікого. — Сьв. Каська Баран, яку трунув Фабричний. Люди просили робітників. — Сьв. Ів. Онук. Люди йшли без палиць. Обтяжує обж. ad 1, 2, 3, 6, 9, 11, 12, 13, 17, 18, 26. — Сьв. Ю. Кубельський. Був в горальні. Андрух Струсь радив йому вийти з горальні. Коли пізнійше люди прийшли, він втік, опісля вернув. Люди не грозили. — Сьві- док Микола Слівінський. Був на гумні. Де- які люди мали палиці. Обтяжує ad 1, 26. — Сьв. Мик. Жук був на гумні. Люди не крича- чи. Обж. ad 29 взяв его за рукав. Памятає обж. 1, 3, 9, 10, 11, 12, 17, 26, 28, 29, 30. — Сьв. Ян Струсь плуває ся у зізнаннях, та прокуратор гроженем «більший кримінал за кривоприсягу як за страйки (sic!!) доводить до того, що сей зізнає, що люди були з ко- лами. — Сьв. Ян Гара, говорить по польськи мов вивчений, взагалі робить вражине підмо- вленого. Обжаловує ad 1, що здержав его ко- ні, пинших ad 3, 6, 10, 17, що хотіли его стяг- нути з воза. — Сьв. М. Струсь був на гумні, Деяких парубків викидали. Памятає обж. ad 6, 10, 17, 23. — Сьв. Фр. Малий памятає обж. ad 5, 12, 17, 26. — Сьв. М. Коляковский був на своїм городі; памятає обж. ad 2, 26, 12, 17, 38, 39, 29. — Сьв. А. Штенцель, формаль не

обжалує нікого. — По відчитаню зізнань не- покликаних свідків та свідочтва морально- сти обжалованих закінчено поступованє дока- зове і розправу відрошено до слідуячого дня. (Дальше буде). — Фр. Кок.

— **Новий робітник.** «Буковина» доносить, що в Шоломиницях (в Галичині) працюють на двірських лавах Жиди. Двір має бути дово- лений з того робітника і думає спровадити ще більше Жидів до роботи.

— **„Убога“ Галичина.** Цирк Буфало Біла ви- їхав вже зі Львова. По вчерашнім вечірнім представленю в несповна півтора години з ве- личезної циркової кольонії не було ні сліду. Послїдні вози, запряжені в чотири пари коний, відїхали на залізницю, вивізши зі Львова гру- бі тисячі. Пан Коди не може жалувати ся на Галичину загалом, хіба на тутешню прасу, що дорого его коштувала, бо, як кажуть, цирк платив за анонси по 2 К від стрічки, а за прихильні репортерські вістки в редакційній части газет по 4 К від стрічки. Ті видатки на рекламу відбив п. Коди в стотисячєро, як не більше. Така бідньєчка Коломня дала ему заробити в однім дни 39 тисяч корон, Стани- славів 44 тисячі, Тернопіль 46 тисячів, а Львів першого дня 59 тисяч, другого (в неділю) 67 тисяч, в понеділок около 60 тисяч, а вчераш- ного дня був цирк переповнений на обох представленнях і приніс около 80 тисяч корон. За сім днів побуту у східній Галичині заробив п. Коди 400.000 К. Ту не вчислено по- бічних підприємств, які їздять з тим цирком, як прим. Variete, де заходили тисячі публіки за вступом 50 с, виріб ріжних цукорків, як «Буфало Біл бомбонів» і «цукрової вати», за котру вторгував той ватовий цукорник около 2.000 К, як сам говорив. Дальших п'ять днів побуту цирку в Перемишлі, Ряшеві, Тарнові і (2 дни) в Кракові певно не будуть гірші від попередних. Голодна і бідна а темна Галичи- на заплатить зайдам мільон корон гарачу за дикі крики Індіян і за «вату».

— **Ріжні вісти.** Пос. Микола Василько був позавчєра у цїсаря на авдїєнції. — В Чер- нівцях помер дня 30. м. м. др. Фердинанд Ціглярер, радник двора, професор чернове- кохо університету, член кр. ради шк., міської ради шк. і міської ради. Померший викладав австрійську історію і написав много наукових твовів з области історії. — Вінчанє д-ра Во- лодимира Чировского, кандидата адвокатского, з панною Стефанією Лигиновичиною відбуде ся дня 7. серпня с. р. в Ілїнцях, п., ст. тел. і вел. Заболотів. — Вінчанє п. Дмитра Шуля, укїнченого богослова, з панною Теофілею Жуківною відбуло ся дня 28. липня о 12. год. в полудне в церкві семинаричкїй у Льво- ві. — Президія намісництва розписала допо- вняючий вибір посла до ради державної з о- круга міської курії Броди-Золочів (на місце пок. д-ра Бика) на 14. вересня с. р. — Цїсар уділив з власних фондів 8.000 К запомоги для погорільців в Лежайську. — Фєстив в Старім Самборі відбуде ся в неділю 5. с. м. з полудня в міскім парку (вільшині) при у- части військової музики 9. полку з отсею про- грамою: 1) Фантова лїтерия, 2) колесо ща- стя, 3) перегони в міхах, 4) товариські забави, 5) почта, 6) штучні огні. По фєстиві вечером танці в сали «Sokoła» без огляду на погоду! Чистий дохід призначений на «Народний Дім» в Старім Самборі. — Вечерниці в Калуші з дня 2. серпня с. р. відкликано на неозначен- ний час.

— **Осторога.** Австрійське міністерство вну- трішних справ остєрігає зарібників, щоб не дали звести ся агентам, які кинулись по Га- личині між руский нарід і вербують на роботу до Америки, головою будівляних робітників. Зарібок таким робітникам обіцюють агенти в розвалєнім землетрясенєм місті Сан Фран- цїско при его відбудованю. Але їхати там дужє небезпечно, бо на який небудь зарібок для наших людей нема там ніяких виглядів. А також як наші робітники прийдуть там, то американське правительство буде уважати їх за контрактowych і не позволить їм висїсти на беріг і тоді робітники без нічого будуть му-

сли вертати назад. Американці мають тепер до будови багато своїх робітників, а бесо- вісні корабельні фірми порозсилали своїх агєнтів по краю, щоб они вербували людей на виїзд до Америки. З того малиб зиск тільки ті фірми, а бідний чоловік зїстав би паражений на непотрібний видаток дорогого гроша на подорож.

— **Скарб предків.** В Найдєнбурскїм окрузї у східних Прусах забивав господар Віль- гельм Радзановскїй на своїм ґрунтї палъ в землю і при тім знайшов в глибині яких 30 сантиметрів старосьвітскїй горнець повен срібних стародавних грошій, між котрими бу- ли й дві золоті монети. Всі ті гроші важили 9³/₄ фунта. Були то гроші по части прускі, по части польські і шведскі, ще з часів трийцять- лїтної війни аж до 1690 р. О знайденю того скарбу повідомлено власти, але держава не вдїє тут нічого, бо властитель може постави- ти доказ, що ґрунт, на котрім він знайшов скарб, є вже від 300 лїт в его посїданю, от- же то хтось з его предків закопав зі гроші в часі якоїсь небезпечности.

— **Дороге місто.** З Мексику доносять, що там існує місто, у яким доми мають срібні і золоті стїни. Се місто окружає вал на 100 стїпів високий. Поза валом є гори, які скрива- ють незміренні скарби золота і срібла. Ся майже неімовірна вістка походить від чоловіка безсумнівної правдомовности, іменнє від Mr. Percu F. Martin, члена географічного това- рїства. Згаданє місто є найстаршим містом у краю. Називає ся Гуанаюата, збудованє Іспан- цями, підчас завойованя Мексика. Іспанці мо- гли своїми средствами лише якусь частину золота видобути, решту разом з румовищами викинено і ужито як будовляний материял. З самих високих куп румовища, які повстали при роботах Іспанців, мало ся позискати 1,500.000 Lstrl. Про казочні богатства, які Іспанці в Гуанаюата найшли, лишили ся ще сєгодня слїди. Мур, який окружає копальню, мусить сам коштувати найменше 40.000 лі- стрів. Камінні брами є правдивими творами штуки. Іспанці вимусили від міста підчас окупації 300 мільонів лістрів. Обчислено, що міня в Ля Люд, в послїднім часі перед рево- люцією в Мексику приносили своїм власти- телям річно 1,200.000 лістрів а Мартін пере- конаний, що они і сєгодня можуть се видати.

— **Монастир СС. Василянок у Львові** розпи- сує конкурс на приватє учениць до свого інституту при ул. Зиблікевича ч. 34. Інсти- тутки отримують поміщенє, харч, свїтло пранє, услугу, домашню наукову поміч і як найстараннійшу опіку таї догляд. Услівя при- няті: місячна оплата 44 К (для учениць при- ватної рускої гімназії в міру дійсної потреби й обставин можлива і відповідна знижка) одноразова оплата за уживанє інвентаря 6 К, за науку гри на фортепяні 10 К місячно. Вся- ких близших пояснєнь удїляє Настоятельство монастира устно або письменно. Зголошеня о прийатє мають бути предложені Настоя- тьству найдальше до 20. серпня. До зголошенє треба долучити: 1) свідочтво хрєщеня, 2) послїдне свідочтво шкільне і 3) свідочтво ще- пленя віспи.

До св. Землі! В перших днях ве- ресня вибираєсь рус- ке паломництво до Єрусалиму, Вефлєєму і пр. Паломництво триває три неділі, з чого повних вісім дєнь в Єрусалимі і околиці. Цїна їзди з повним удержанєм за цілий час палом- ництва І кл. 450 К, ІІ кл. 400 К, ІІІ кл. 306 К. Зголошеня приймає до дня 1. серпня 1906 н. ст. комітет паломництва до св. Зе- млі. — Львів, пл. св. Юра ч. 5.

Телеграми

з дня 1. серпня 1906.

Будапєшт. Урядовий дєвник оповіщує королївскїй розпорядок, яким установляє ся квоту на рік від 1. липня 1906 до 30. червня 1907 в дотєперішних відносінах.

Штокгольм. З Гельсінґфорсу доносять, що в фінляндскїй крїпости Сеаборґ вибух бунг. Артилерия пристала до зворохобленого насе- лєня. Піхота остала вірна царєви. В місті ма- ло згинути поверх 500 осіб.

Петербург. Бувші послы до думи з ріж- жних революційний фракцій видали спільну відозву до селян, з зазивом до революції. Відозву поки що літографовано.

Мадрит. Imparcial доносять, що цїсар Вільгельм по звидженю Середземного моря загостить до іспанського короля Альфонса.

Париж. З Одеси доносять до Matin-a, що царска палата в Лїваді на Крими згорїла, підпалена революціонїстами.

Торговельні і промислові вїсти.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжа і продуктів у Львові від 23. до 29. липня 1906:

Table with 2 columns: Product name and Price range. Includes items like Пшениця, Жито, Ячмінь, Овес, Горох, Бобик, Ленча, Конюшина, Тимотка, Рпак, Насїне, Хмїль.

Матеріяли до національно-полїтичного і культурного життя Русинів.

Лист Є. Сакуна до редакції „Правди“.

Високошановний Пане Адміністраторе!

Довго бажалисьмо чим небудь дономати нашому єдиному кривому органу „Правди“, але бажанне по деяким лихим не від нас залежачим причинам не малисьмо змоги сповнити, и тепер Вам великої допомоги не даємо, а засилаємо невеличку крихотку, маючи надїю; що вона Вам хоч трохи стане у пригоді. Уцїх віршах бажалисьмо придержуватись складу народних лиричних пісень, бо думаємо, що їх розмаїтїй склад повиннеб розвинути літературними утворами. Розмаїті, глибокі учутя нашого народу, виливаючїсь в пісні, розвили розмаїті склади піснї, так що для виразу туги маєсь янїшїй склад, а ніж задля виразу веселости и т. д. Навїть відміни ідного таки учуття виспівуючїя инїшм складом. Від того догажаючи народнїму духовї, придержуватись складу народнїх піснї нам здаєсь занадто потрібним.

В віршику >боска< хтївем виставити новий тип, що появляєсь в наших городах (певно він у Вас не знаємай), тип, котрий народили велике убожество и неосвіта. Наша поетична дївчина, якито вона являєсь в народнїх піснях перероблюєсь під лихим гнїтом громадського ярма в нещасну боску. От у віщо жид и нївї кати перероблюють тутки наш наїд.)*

Коли надрукуєсь вірш >прощанне<, то прохаю вислати мнї іден примїрник „Правди“, в котрїм він буде, по адресї, котру я Вам ще першї послав: як жи Ви її забули, то й примїрника нічого присилати.

Щиро Вас шануючий Є. Сакур.

З теки редакції „Правди“.

До дївчини.

Дївчино кохана, нашо мене губиш, Нашо моє серце козаче чаруєш, Нашо ти красило мов золотом сяєш, И душу без жалю мою розриваєш?! Твої карї очї мов у небї зорї Сяють серед ночї... А личко рум'яне!.. Боже, я віддав-би що маю, що хочу, Я душу віддав-би, за тебе, кохана, Твій стан, мов топола, гнучкий та то- [ненкий,

*) Подаємо лише непечатанї досї віршї. Ред. Русл.

Бїленькая шия, волосєє шовкове: Що на тебе гляну, мов у раї стану; — В коханнї спїзнавем и щастє, и горе.

Микола знад Орїлі.

Голота.

Полюбилам єя, покохалася, У сироту залицалася. Ти скажи мнї, мїй сирїтонько, Як ми будем з тобов житоньки? Будем житоньки, зароблятоньки, Будем рано уставатоньки; На чужїй нивї вік проробимо, Та своєї незаробимо; На чужїй нивї працюватимем, Та своєї вік не матимем. Рано ми з тобов посивїємо, А ранїще помарїємо. Молоді літа ми потратимо, Та радощїв не зазнаємо. Ой умру я, вмру над роботою, Покину тебе из скорботою, Из скорботою, из журботою, Из великою турботою, Ти зостанєсь, ти похилиєсь, Дрїбнїми слїзми ти заллєєсь И, на холодї голодаючи, Вмрєш ти, долю проклинаючи.

Є. Сакур.

Я переказав оповїданне Гоголя >Вїй< и хтїв вже засилати до Вас, алє мене зупинили, кажучи, що Ви, Галичане, дуже недолюблюєте сего поета. Яке буде Ваше слово на се? — Є. С.

Вечір.

Тихо вечір безвїтрїй свїжею полє акриває; Сонця лиш край червонїє на заходї яєнім; Ось вже і він дєсь землею покрив єя и про- [мївєзм останїм Хмарки легєнькї на синєму небї скриває. Там жайворїнка високо у тихїм повїтрї спїває, Дєнною спекою в жито загнана; ось друга и [треїть; А в лободї за ячменем, що в копи вже скла- [дєний сохне, Поки єго на токи извезуть хлїбороби и змо- [лотять, Спїв затяча на всю нїч перепїлка гарноголоса. Тихо... ось гук в єторонї: хлїбороб то вертає [єя з поля, З ранку до вечора жито своє дєсь косившїй [на нивї; Повагом їдуть з косарями жнїцї в вїнках из [василїкїв, Скрїзь перевитих ячменем, пшеницею и жи- [том; Пізно до дому їдучи, вони степ свєселють [пієнями; Їх заслухаючїсь, вїтер травцю густу не ко- [лише, Конїм, и овечкам, и козам смачну, и коровам. Там череда, ревучи, повертає з толоки до [дому — Перед усєї її веде бугаєсько властїй и чорнїй, Грїзно ступаючи. Так ватяжок перед вїйском Їде, басуючи кїнем, и згорда на всїх позирає. Тихо в селї настає, все потрохи галає стихає; Люд працюєвий потомлєним члєном даєє [спивчїти, Щоб у-ві снї набирались нової и свїжої сили Працю важкую тягти аж до гроба, — Там вже спочинуть, на вїчнї вїки в землї [верухомї!..

Є. Сакур.

Рух залїзничих поїздїв

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

Table with 2 columns: Station name and Time. Includes stations like Іцкан, Кракова, Пїдволочиск, Лавочного, Рави рускої, Станїславава, Самбора, Любїня вел., Яворова, Янова, Коломїї, Ряшева, Тухлї, Брухович.

На Пїдзамче.

Пїдволочиск 7:05, 11:30, 2 08, 5:35, 10:16*

Зї Львова з головного двїрця відходять:

Table with 2 columns: Station name and Time. Includes stations like До Кракова, Іцкан, Пїдволочиск, Яворова, Янова, Лавочного, Самбора, Станїславава, Белци, Ряшева, Коломїї, Рави рускої, Перемишля, Стрия, Брухович.

З Пїдзамча:

Пїдволочиск 6:32, 11:07, 2 32, 6:27*, 10:02*.

Примїтка. Поїзди поспїшнї друкованї є черенками товстими; поїзди нїчнї є зазначенї звїздкою. Пора нїчна числїть єя від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайнї білєти їзди як також білєти вського пїшого рода, ілюстрованї провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цїлї єнь в мїскїм бюрї ц. к. державнїх залїз. б. пасаж Гавсмана ч. 9.

Вєїлякї КУПОНИ

вил осованї цїннї паперї

виплачує без потрїчени провїзї або коштів

Контора вимїни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гїпотечного.

„Торбан“

музична бїбліотєна видає

Українська Накладня Львїя, Вроновська 8.

Катальог даром и оплатно.

Colosseum в пасажи Германів при ул. Соняшнїй у Львовї. від 1. до 16. серпня 1906.

Нова сензацийна програма Щодєнно о 8. год. вечер представлєнє В недїлї и сьвїята 2 представлєнїя о 4. год. по пол. и о 8. год. вечером. Що пятнїцї High-Life представлєнє. Білєти вчаснїше можна набути в конторї Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9.